

## Határtalan barangolás Erdélyországban

Szeptember 18-án a busz - megtelve álmos szemű, de izgatott végzős diákokkal - elindult egy kalandos, tanulságos és feledhetetlen útra, Erdélybe. Kacagással, beszélgetéssel, zenehallgatással, bóbiskolással és a tájban való gyönyörködéssel ütöttük el a végtelennek tűnő időt.

Utunkat megszakította számos város megtekintése. Először Nagyszalontát vettük célba. Arany János vigyázó bronztekintetével is találkoztunk, amint a kis „bogárhátú házhoz” igyekeztünk.

Kolozsváron idegenvezetőnk a Házsongárdi temető mellett, a Biasini-szálló előtt várt minket. A város történetét hallgatva figyeltük magunk körül a zajló, színes mindennapi életet, a fejünket az összes magyar szóra felkaptuk s büszkén mosolyogtunk össze. A Farkas utca után, - ahol az első magyar kőszínháznak otthont adó épület is állt - folytattuk történelmi sétánkat a Mátyás-szoborhoz. A Szent Mihály-templom csendjében megpihentünk, majd Mátyás király szülőházához ballagtunk, melynek emléktáblájára nemzetiszín szalagot kötöttünk.

Utunk innen Csehétfalvára, a szállásunkra, az esperes úrék asztalához vezetett, ahol gőzölgő csorbalevest mertek tányérunkba gondos asszonykezek. Másnap reggel korán megvirradt és egy kiadós reggeli után, begördült a szekér, mely elkísért minket az egész naposnak tervezett túránkra. Sokat gyalogoltunk a Firtos-hegy aljáig, a kaptató után szemünk elé táruló látványt sokáig élvezhettük. Nyugalom övezte otlétünket, a tüdönket megtöltötte a friss levegő, felélénkülve baktattunk tovább.

Medvékkel nem találkoztunk még csak távolról sem, ám tehenekkel annál többel. A domb mögül ritmusos kolompolást sodort felénk a szél s pár bátor fiú úttörésével hömpölygő tehéncsorda békés legelészése tárult a szemünk elé. Pásztoraik, derék székely emberek, - hű kutyáik karéjában - még az ostorcsapkodás művészetébe is beavattak bennünket.

Énlaka unitárius templomában, sokat hallottunk a régi hagyományokról egy kedves helyi asszonytól, aki csilingelő hangjával is megörvendezettett bennünket. Ám sajnos az eső eleredtével - hosszas várakozás után - a buszunkkal tértünk vissza, kellemesen megfáradtan, Csehétfalvára. Este szintén betértünk a helyi templomba, amit megtöltöttük Istent dicsőítő dalokkal.

Az esték hosszúra nyúltak, kártyázás, nevetés és megannyi kaland közepette ért minket a hajnal. Másnap, a szeszélyes időjárás végett, a parajdi sóbányába indultunk, onnan pedig a szovátai Medve-tóhoz látogattunk. A panoráma előterében ülve, gőzölgő lángosokat, kürtöskalácsokat majszoltunk jóízűen. Korondon nézelődünk egy kicsit és ajándékot vettünk az otthoniaknak. Útba ejtettünk pár boltot, hogy beszerezzünk némi elemózsiát, majd Farkaslakán - Tamási Áron felkoszorúzott sírjánál - hajtottunk fejet.

A csütörtöki nap volt talán a legkalandosabb mindközül. Az osztály egy részét traktorral, néhányunkat pedig egy terepjáró platóján vittek fel a Hargita lábához. A sofőr úr megállt az útmentén a kedvünkért. Áfonyát csipegettünk a bokrokról és mohón hallgattuk a székely viccek áradatát a bácsi ízes, magyar szavain át. A „csúcstámadásra” nem mindenki vállalkozott, de aki neki indult, nem bánta meg. A lábunk előtt elterülő táj lélegzetelállítóan szép volt. A derűs időnek hála végigpásztázhattunk minden hegyet, völgyet. A világ tetején, a lankákkal körülölelve megrendülten lépdeltünk a kopjafák erdejében. Aznap még Székelyudvarhely székelykapui alatt is felbaktattunk leróni - Orbán Balázs előtt - a tiszteletünket.

Az utolsó éjszakát vidáman töltöttük el együtt, s bár már mindenkit meglegyintett a búcsú szele, még hátra volt Segesvár, kirándulásunk utolsó állomása. Az óváros hangulatos épületei közt sokat sétáltunk, majd hamarosan visszazálltunk a buszra, mely hála Istennek szerencsésen megérkezett velünk Hódmezővásárhelyre.

Érdekes tapasztalás volt ennyi időt együtt, igazi közösségként eltölteni. Sokat tanultunk magunkról, egymásról, a nemzetünkről. Az összetartozásról. Mert *„történjen bármi, amíg élünk s meghalunk / Mi egy vérből valók vagyunk!”*

Gál Petra Júlia

12. c osztályos tanuló